

Szentmihályi ÉLETÜNK

A Rákosszentmihályi Plébánia lapja

2004. szeptember 29., Szent Mihály

Mindenkinek van egy álma...

Kedves rákosszentmihályi hívek!

Talán azt a címet adhattam volna írásomnak, hogy „Beköszöntő”. Mert szeretnék beköszönni azokhoz is, akikkel nem találkoztam még személyesen, vagy csak futólag üdvözöltük egymást.

Augusztus 1-vel a Bíboros úr a rákosszentmihályi plébánia vezetésével bízott meg. Szent Pállal mondom: „Gyöngeségem tudatában elfogódva s nagy izgalommal” /1.Kor. 2,3/ jöttem hozzátok. 25 évvel ezelőtt, 1979. augusztus 1-én léptem át először a rákosszentmihályi templom küszöbét, és kezdtem meg 2 éves kápláni szolgálatomat. A jó hangulatú bibliaórák, az ifjúsági csoport összetartó ereje, a kicsiny, de lelkes énekkar együttlétei mind kedves emlék maradt számomra. Az őszülő tincsek mögött keresem a buksi gyerekfejet, a gondtól barázdált arcok mögött a fiatalkori mosolyt. Néha nem ismerem fel, elnézést kérek érte!

De nem azért állítottak ide, hogy a múlt emlékein nosztalgiázzak. Hiszen minden változott, én magam is. Minden új vezetőtől programot várnak, hangsúlyok megfogalmazását. Vallom, hogy csak abba a lábnyomba lehet belépni, amelyet maga után hagyott valaki. Ezért minden értékes kezdeményezést, amely ennek a plébániának az életét gazdagon jellemzi, szeretnék megőrizni és támogatni. Ha egy

kicsit patetikus akarnék lenni, - Martin Luther King után – azt mondanám: „Van egy álmom...”

Van egy álmom egy olyan egyházközségről

- amely testvéri közösségként él, és amelyben senki se érzi magát kirekesztve,

- amelynek a középpontjában az oltár áll, és a köztünk jelenlévő Áldozat, mert nélküle minden más csak pótcselekvés.

- amelynek temploma nemcsak vasárnap telik meg hívekkel, hét közben pedig kong az ürességtől,

- ahol felfedezik és megtapasztalják, hogy milyen nagy ajándék a szentgyónás,

- amelynek tagjai egymásért felelősséget éreznek, és imádkoznak is egymásért,

- ahol utálják az intrikát, és másokról csak a jót feltételezik, elfogadva egymást türelemmel,

- ahol igénylik és szeretik a szép liturgiát, és szívesen közreműködnek benne: együtt imádkoznak és énekelnek,

- ahol vannak nagyon jó emberek, akik mások sebeit, sérüléseit végtelen szeretettel és türelemmel gyógyítgatják.

György Attila atyától – akinek egy évig káplánja lehettem – megtanultam, hogy „aki egy eszményi egyházközséget szeret, elveszíti azt, ami van.” Tudjuk, hogy nem vagyunk tökéletesek sem egyénileg, sem közösségként, de eszményeinkből és álmainkból nem engedünk! Járjuk jó kedvvel a krisztusi fejlődés útját! Ehhez ajánlom magam társnak és Istentől küldött vezetőnek.

Gábor atya

Hej! Keszthely...

Idei hittanos táborunk színhelye a Balaton fővárosa volt. Igaz, csak amolyan „békebeli” értelemben. Mégis az az érzésünk támadt: ez nem alaptalan megfogalmazása ennek az impozáns városnak. Lehet, hogy Füred vagy Siófok ma inkább pályázna erre a címre földből kinőtt üdülőivel, szállodáival. Keszthely attól még emberléptékű, egyszerre a régi és új, élhető kisváros képét nyújtó végső balatoni település az északi parton.

Tábornak túlságosan is városias környezetben volt szállásunk, a Fő-tér 10-ben, a Farkas Edit Szak-középiskola Kollégiumában, a Csornai Kerülethez tartozó Premontrei szerzetesek rendházában, a templommal folytatódó épülettömbben. Hittanos táborunk lelki feltöltődéséhez viszont ideális helyen, szinte „a templom vonzaskörzetében” helyezkedtünk el. Olyannyira, hogy a misére szóló, vagy az idő múlását jelző harangszók a quadrum felől még jobban hallatszottak. „Felülről-belülről”. Misére szinte csak le kellett mennünk az emeletről. Kisebb részben a tér, nagyobb részben inkább a három oldalon fallal körülvett játszótér fákkal, bokrokkal parkosított területe, a nyitott templomkert hangos volt gyermekkacajtól, játéktól, olykor a kergetőzés artikulálatlanabb hangjaitól.

Napi háromszori, nagyon kultúrált kisvendég-lői étkezésben volt részünk. Tizenkét gyermek és négy felnőtt alkotta a csapatot. Már megszoktak bennünket az ottaniak, úgy hozzátartoztunk az utcaképhez, amikor a piac szélén várakoztunk buszunkra. Az áruházat reklám-fogásból ezzel a busszal lehetett megközelíteni – tehát nem menetrendszerinti autóbusz-járat volt. „Csak a Sparba, csak az Intersparba!” – ismételte el udvariasan a so-

főr minden érdeklődőnek. Mi ugyan nem kizárólag az Intersparba, de sokkal inkább a Libás Strandra igyekeztünk szorgalmasan naponként, ám ismerős sofőrünk készségesen szállított bennünket a helyszín közelében lévő élelmiszer áruházig. Jó szívvel fogadhattuk el a Gondviseléstől az ingyen buszt és az ingyen strandolási lehetőséget – ami bizony igazi kuriózum még a Balatonon is. Jól jött a megtakarítás – mert így is elég volt kifizetni a kényelmes szállást, a pazar étkezést. Ilyen „úri” módon még sosem táboroztunk – egész egyszerűen nem volt konyhánk. Elgyalogoltunk Fenékpusztára a római romokhoz, a Feszteticsek tan-gazdaságát, a Helikon alapjait csak messziről láttuk. Voltunk a Balatonzeumban is, ahol saját kezűleg nyomhattunk érmet magunknak a kézi hajtású présgépen. 6 fiú és 6 lány képezte a tábor gyereklétszámát.

A fiúk, kivétel nélkül nagy érdeklődést mutattak a horgászat iránt. Mindenkinek sikerült egyéni kis cájgjával több halat is fogni. Sorsuk persze az lett, hogy a kezdeti „hazaviszem” fogadkozást követte a jobb belátás, így a fiúk végül nagylelkűen visszaadták őket természetes közegüknek, a víznek. A parti fürdés, víz alatti és víz feletti úszás, várépítés, homokozás, labdázás időnként teljesen eltűnt a horizontról, s a lányokat sorsukra hagyva fejvesztve pecázott minden fiú. Olyannyira, hogy néha a lányok értetlenkedve átjöttek a yacht-kikötő öbléhez a Balcsiból megtekintendő: ugyan mifene lehet ez a pecázás. Doboznyi csontkukaccal és egyéb alkalmilag örökölt csalifélékkel nem is vallottunk szégyent fiainkkal, akiket esténként e versenyszámban nem győztünk csoki-díjazni a vetélkedők, múzeumi, városi megfigyelések mellett – mert mondhatom-e, hogy abban mintha a lányok bizonyultak volna jobbnak.

Egy német turista házaspár diplomatatáskához hasonlatos dobozból vette elő féltett készletét. Óriási botjaik voltak szuper orsókkal, villanó műcsalikkal, cápabíró szákokkal. Mosolyogva „horgászbarátságot” kötöttek a mieinkkel. „Le-kinderezzve” valahonnan felülről őket. Aztán elkomorult a tekintetük, mikor a mieink egymás után rángatták ki a vízből az ugyan nem nagy – de mégiscsak élő halakat. Mit csinálnak ezek a fránya „balatoni kölkök”? – gondolták. A mieink pedig átlátva agyon-civilizált helyzetüket, búcsúképpen rájuk hagytak féldoboznyi csontkukacot, mielőtt ebédelni indultunk volna. Hiába – ezt így kívánta a horgász-becsület. „Vödör szén” – mormogták.

Fagyaltozás közben és címén – a Festetics kastély parkját, szökőkútját is körbejártuk. Voltunk városnéző busz-utazáson, a Csiga-múzeumban, ahol a Parlamentet rakta ki alkotója több 4 és fél millió csigából. A Baba Múzeum is megannyi érdekes látványosságot kínált. Több tucatnyi különböző népviseletét a történelmi Magyarországnak. Sőt a hatvanhárom vármegye is fel volt írva a menyegyzetre. A Viasz Múzeumban pedig történelmi nagyjaink életnagyságú szobrait csodálhattuk meg.

Volt élményben részünk. Lufi-fújó versenytől kezdve a számháborúig sokfajta versenyszámra futotta időnkéből. Ministráltunk, győntünk, áldoztunk. Akinek nem inge, ne vegye magára! Egyszóval szép kis hetet töltöttünk ott el. Hej, de szép kis hely is az a Keszthely!

Hernád Sándor

Keszthely város címere

A hegyre épült “tábor”

“Minél magasabbra mászunk egy hegyen, annál távolabbra látunk, s annál mélyebbre is zuhanhatunk, biztosabb, ha lenn maradunk és ott is négykézláb mászunk, de akkor a kilátás is ennek a helyzetnek fog megfelelni.”

Thorwald Dethlefsen

Anyáris hittanos és iskolai tábort Bodajk-Balinka dombos vidékén töltöttük el. Egész héten igyekeztünk napjaink egy részét bibliaismerettel és Isten felé fordulással eltölteni. Erre szolgáltak a mindennapi szentmisék és a kiscsoportos beszélgetések, ahol az Ararát, Sínai, Mórija, Golgota, Kármel, s Olajfák hegyéhez kapcsolódó bibliai történetekkel foglalkoztunk. A lelki feltöltődés mellett sokat sportoltunk, játszottunk és kirándultunk. A sportolást nagyon korán kezdtük, már hajnalban a reggeli tornánm Csaba bácsi vezetésével hoztuk mozgásba izmainkat. Folytattuk foci és ping-pong versenyekkel.

Maga a tábor igen nagy területű volt, így helyben is sokféle programon vehettek részt a gyermekek. Akadályverseny keretében Egyházi Kati néni elvezetett minket a Vörös tengeren át Kánaánig. Ili néni megtanított az íjászat rejtelmére. Sokat kézműveskedtünk: nagy sikert aratott István bácsi repülőmodelljeinek összeragasztása és a fagyöngyökből láncok fűzése. Mind e mellett sokszor hagytuk el a tábort a még több élményszerzés reményében. zoltán atya vezetésével jártunk a Gaja-völgyben, ahol vaddisznóval is találkoztunk. Felmásztunk a Csókakői várhoz, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt az egész tájra. Busszal eljutottunk Székefehérvárra, ahol a romtemplomot és a Bory-várat tekintettük meg és természetesen nem maradhatott el a közös fagyizás sem. Ezen kívül megnéztük a bauxit-bányát, s meg is ízleltük és megtapasztaltuk, hogy milyen édes a bauxit.

Bodajkon, a templom és a házak között hangulatos helyen található a "hő" forrás által táplált tó, ami 200 év alatt már igencsak kihűlt, de mi így is nagyon élveztük a csobbanást, kétszer is kipróbáltuk.

Ilyen és még sok más élménnyel, amit itt leírni nem tudunk, tértünk haza. Köszönöm Zoltán atya, Miklós igazgató bácsi, Maróti Gabi néni, Lenke néni, Erzsike néni szervező munkáját, Túri Katinka néni, Kálmán Gabi néni, Haála Judit néni, Szőke Györgyi néni, Görög Anna néni, Korándi Márti néni, Szombati Roland bácsi, dolhai Béla bácsi és a fentebb említett kollégák áldozatkész munkáját, valamint a táborban résztvevő kedves szülők segítségét!

Szilvi néni

Hittanos nyári tábor

Első alkalommal mentem nyári táborba. eleinte nem nagy lelkesedéssel vártam, de édesanyám sokat mesélt gyerekkori tábori élményeiről, így kezdtem egyre izgatottabban várni az utazást.

Már az első napon igazán kalandos élményben volt részünk. Dombon fel, erdőn keresztül, körbekerített részeken, létrákról le és felmászva közelítettük meg a táborhelyet. Kb. 80 fős csapattal érkeztünk meg, de Szilvi néni - a táborvezetőnk - rövid idő alatt mindenkinek megmutatta a szálláshelyét, ahol kényelmesen elhelyezkedtünk. A tábor a Gaja patak völgye mellett, két falu (Bodajk és Balnika) között óriási területen fekszik. Rövidebb sétákat és igazi embert próbáló gyalogtúrákat tettünk. A reggeli tornáknál persze alig bírtunk mozogni. Autóbuszos kirándulásokra is elvittek bennünket. Minden nap tanultunk valami hasznosat is a hittan foglalkozásokon. Nagyon sokat énekeltünk és tanáraink gitároztak nekünk. A sok-sok élmény közül az "angyalkázás", az esti erdei vadászat és a vetélkedők tetszettek a legjobban.

Örülök, hogy hallgattam édesanyámra és elmen-

tem a hittanos táborba. Remélem jövő nyáron is szerveznek iskolánkban tábort!

Vig Balázs 4. b osztályos tanuló

A nyári tábor

Június 24.-én reggel fél nyolc körül indultunk a Déliből Bodajkra. Bodajkig vonattal, onnan pedig gyalog mentünk a táborhelyre. Az elhelyezés 8 és 4 szobás faházakban volt és már az elős napon a szállásig "túráztunk". Reggelente fél nyolckor volt az ébresztés, de a legtöbben csak a reggeli torna után jöttek reggelizni. Sok vetélkedő és más közös programok is voltak. A "legunalmasabbak" a reggeli tornák meg a futások, és a legjobbak pedig az esti dumák voltak. A kaja elég változatos volt, de el lehetett viselni. A nagyobb túrák előtt egy kis csomag ételt kaptunk és egész nap ebből éltünk. Általában esténként, 2-3 naponta volt szentmise. Kétszer voltunk strandon, persze gyalog! Nem kocsival, vagy busszal! Minden nap kb. 1 órás hittanos foglalkozások voltak, nagyok és kicsik külön-külön tanárokkal. Volt egy sportnap, ahol mindent lehetett sportolni, többek között ping-pongozni és íjászkodni.

Így telt el egy hét, és a végén már mindenki haza akart menni.

Tasnádi Zsófia, Eszter, Bianka és Miklós

Fúj, süvölt a Mátra szele...

Aki járt már valaha a Mátrában, az sohasem felejtje el. A jelenlegi Magyarország legmagasabb hegysége, de még a régi — a címer hegyeit magyarázni próbáló — felsorolásba is bekerült, pedig a Kárpátok hegyláncai ugyancsak „lenézhetik” a síkság szélén álló testvérüket. Igaz, Gyöngyös felől még szelíden emelkedik, jóféle borszőlőt emelve a hátán,

de aztán megmutatja változatos, vadregényes arcát. Komolyan kell venni őt is.

Plébániánk cserkészcsapata is csatlakozott azokhoz, akik sohasem felejtik el a Mátrát. Nem csak azért, mert nekünk is megmutatta szépsé-

geit, hanem azért, mert nekünk a haragosabbik arcát is felfedte. Utólag (egy esővédett szoba melegében) be kell látnunk: az is gyönyörű.

A csapat idei nagytáborát július utolsó hetére terveztük, mondván, akkor bizonyosan jó idő lesz. A felderítők (Cserhádi Norbi és Téglás Gergő) képes beszámolója mindenkit meggyőzött arról, hogy ez a vidék — és különösen az ágasvári rét — maga a Paradicsom. A megérkezés napján (júl. 24. szombat) volt ugyan egy kis gubanc, a teherautó megérkezésekor pedig vihar tombolt, de nem veszítettük el a bizodalmunkat. Már csak azért sem, mert vasárnap ragyogó időnk volt, így jól ment a táborépítés munkája, és a mise is kint lehetett a szabadban.

Másnap az eső miatt előrébb hoztuk a kézműves programot. Gyönyörű bőrmunkák készültek a nagysátorban. Sajnos nem használtuk ki kellően azt a néhány órát, amíg nem esett, ez később megbosszulta magát a tűzifakészlet vésses fogyásával. Kedden is esett, de úgy döntöttünk, nem hátrálhatunk meg az időjárás előtt, ezért igenis elmegyünk a tervezett egész napos túrára. Kicsit óvatosabban szaladt ugyan a ceruzánk a térképen, de azért elindultunk. Alapvetően jól éreztük magunkat annak ellenére, hogy rettenetesen eláztunk, pedig a vége

felé volt néhány óra, amikor nem esett. A mátrászentistváni Vidróczki Csárdában megismerhetjük a híres betyár életét, amit aztán a tábortűznél megosztottunk a többiekkel. Már fel sem tűnt, de egész éjszaka, és másnap egész nap szakadt az eső, így végül úgy határoztunk, hogy a kisebbeket haza kell vinni, mert mindenünk cuppog, a sátrak kezdenek beázni stb. Szerdán délután, fájó szívvel, de hazaindultunk. A „nagyok” — szám szerint hatan — kitartottak szombat reggelig, a tervezett táborzárásig. Részben, mert a cserkész kemény gyerek, és nem ijed meg egy kis esőtől, másrészt mert a teherautó így is úgy is csak akkor tudott jönni, a nagy közös cuccok pedig nem maradhettek őrizetlenül. Köszönet tehát az önfeláldozásukért. Pénteken reggel, amikor végre kisütött egy pár órára a nap, (keménység ide vagy oda) rendeztek azért egy kis napimádó szertartást, amúgy zulu módra.

A fényképeken és videó felvételeken lenyűgöző látványokat örökítettünk meg: az ég színe a halványkéktől a haragos liláig, a ködöt pipáló hegyek, a felhőket cibáló szél. Ez utóbbinak azóta is a fülkünkben van a hangja, és nem tudjuk elfelejteni...

Tárkányi Botond

Felhívás

A Szent Mihály Cserkészcsapat a 2004/2005. cserkészévből is felvételt hirdet olyan 10-15 éves fiúk és lányok számára, akik vonzódnak a természetjáráshoz, a kihívásokhoz, az igazi kalandokhoz. Az október 3-i templombúcsún keressék fel bemutatkozó sátrunkat, ahol kézműves foglalkozásokkal, íjászkodással, filmvetítéssel, nyári élménybeszámolókkal és persze jóízű beszélgetésekkel várjuk a kedves érdeklődőket. Jelentkezni és érdeklődni Schüssterl Ferenc parancsnokhelyettesnél lehet a 06-30-521-6014-es telefonszámon.

SZENTMIHÁLY-NAPI BÚCSÚ

Október 3-án fél 11 órakor

ünnepi együttlétre várunk minden kedves hívőt templomunkba. A szentmisét Veres András püspök úr mutatja be, ezután körmenet, majd a Templom téren vásári vigasságok lesznek.

12:15: a Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola két negyedik osztálya adja elő műsorát „A két fekete kenyér és más gondolatok a szeretetről” címmel. Betanító tanárok: Tiszai Árpádné, Borbély Szilvia és Dolhai Béla.

15:00: a Kölcsey Ferenc Általános Iskola majorette csoportja lép fel.

16:00: a Hermann Ottó Általános Iskola néptáncgyűttesének bemutatóját láthatjuk.

19:30: Utcabál (megfelelő időjárás esetén)

KIRÁNDULÁS!!!

Egyházközségünk Nyugdíjas és Karitás Csoportja szervezésében egész napos autóbuzos kirándulást tervezünk

Tiszafüred-Martfűre

október 23.-án, szombaton.

Meghallgatjuk Tamási József atya vetített képes előadását a Torinói lepelről. Az út folyamán több templomnál is megállunk. Közös ebéd megoldható!

Részleteket a későbbiek folyamán a templomi hirdetésekben és a hirdetőtáblán közlünk.

A PLÉBÁNIA ÉS AZ ISKOLA KÖZÖS KIRÁNDULÁSA PÁKOZDRA

Szeretettel várjuk a családokat és minden történelem- és természetszerető testvérünket, tartson velünk ezen a szép szép napon!

Program

- a Doni Emlékhely, a pákozdi obeliszk és a múzeum megtekintése
- séta az arborétumban
- Sukoró műemléktemplomában szentmise, melyet Gábor atya mutat be.

Utazás busszal, útiköltség 1000 forint.

Hideg élelmet mindenki hozzon magával!

Indulás: **2004. október 9-én** reggel 9 órakor a templom háta mögötti utcából. Érkezés: kb. 17 órakor. **Jelentkezni lehet:** Petrovics Sándornál a 405 56 81 számon egész nap, szeptember 30-ig.

Az időn túl jelentkezők autóval jöhetnek velünk!

Szervező: a Kovász Egyesület

CURSILLO

Szeretettel várunk minden cursillót végzett szentmihályi hívőt, és azokat is, akiket érdekel a cursillo lelkiisége 2004. október 4.-én a szentmisére, este 6-kor, és az azt követő találkozásra, beszélgetésre, tervezésre, amely a tervek szerint este 8 körül fog befejeződni. Az Esztergom-Budapesti Cursillo évenkénti nagy ultreyáját (találkozó) 2004. október 30.-án tartja a rákosszentmihályi plébánia közösségi házában.

Kezdes időpontja: délután 4 óra.

Szeretettel várunk minden cursillistát.

„Irány az iskola!”

Nagycsoportos óvodások részére előkészítő tanfolyam indul 2004. október 1-től Tóth Györgyné szervezésében!

Helyszín: Rákosszentmihályi Közösségi Ház,

1161 Budapest, Templom tér 3.

A tanfolyam célja: képességfejlesztés, logika, memóriafejlesztés, művészeti irányultság, ének, rajz, zene, kézművesség.

Vezeti: Szné Molnár Judit tanítónő

Jelentkezés és információ szeptember 24-én 16 és 18 óra között a helyszínen.

Szentmihályi

ÉLETÜNK

A Rákosszentmihályi
Plébánia lapja.

Felelős kiadó: Urbán Gábor plébános
Tördelte: Schüssterl Ferenc
Nyomda: Graphic Nyomda, Nagytarcsa
Megjelentetnikívánt cikkeket, írásokat, véleményeket lehetőleg elektronikus formában a Plébánián várunk.